

Scrisoarea unui marinar

Gabriel Stănciulescu

Scrisoarea unui marinar

Iubito, scriu din depărtări!
Navigăm pe-ntinse ape,
Te văd continuu între zări,
Mi-ești ca sufletul aproape.

Dar fizic, sincer, îmi lipsești,
Și-o caldă îmbrățișare...
Visez și brusc îmi amintești
Că acum plutesc pe mare.

Mi-e dor de tine și de noi,
De nopțile sfârșite-n zori,
De clipele când amândoi
Vibram la fel, de-atâtea ori.

Privesc la bolta dusă sus,
La norii ce ne dau fiori,
La soarele deja apus,
Mă sperie lipsa ta, în zori.

Plutim cu gândul la uscat,
Banchizele plutesc cu noi,
Ne însoțește și-un oftat
Și-o ceață deasă, între ploi.

Cu stelele mereu vorbesc,
Des mă spovedesc la ele,
De tine des le povestesc,
Sunt toate ale mele!

Zile-s... uneori senine,
Te văd în luciul apelor,
Adorm mereu-n gând cu tine
Și simt parfumul florilor.

Des mi-e dor și de familie,
Părinții mei și trei surori,
Le simt ruga,... o făclie,
Și navighez printre scrisori.

Număr zilele rămase,

Visez doar la un cer senin,
Știu că-mi fac iluzii false,
Eu cred în tine, și-n destin.

Autor: Gabriel Stănciulescu